

- Předmětný rozsudek T-484/18 v odůvodnění odkazuje na rozsudek ze dne 27. listopadu 1980, Sorasio-Allo a další v. Komise (81/79, 82/79 a 146/79, EU:C:1980:270) a nemůže proto být novou judikaturou. V tomto rozsudku Soudní dvůr nezohlednil všechna jazyková znění. Jeho tehdejší závěr, že osvobození od daně je doplněním příspěvku na dítě, nelze v jiných jazykových verzích nařízení č. 260/68 takto potvrdit. Doposud to však nebylo relevantní, protože poskytování osvobození od daně na starší děti bylo po desetiletí nesporné.
- Rovněž pomocí historického výkladu na základě téměř totožně znějícího předchozího nařízení č. 32 (EHS), č. 12 (ESAE) ⁽²⁾ nevyplyvá žádné doplnění příspěvku na dítě osvobozením od daně pro nezaopatřené dítě. Obrat „Kromě toho“, který je použit ve smyslu připojení, se váže jednoznačně k paušální částce nákladů určených na reprezentaci uvedené v předchozím pododstavci a ne k příspěvku na dítě.
- V případě právně komparativního výkladu je poskytování nezdanitelné částky na výživu nezaopatřených osob jako mimořádný výdaj standardem, který si Rada při přijímání nařízení 260/68 pravděpodobně vzala jako příklad.
- Jak příspěvek na dítě, tak i osvobození od daně vyžaduje existenci nezaopatřeného dítěte; pro získání osvobození od daně však není nutná existence nároku na příspěvek na dítě. Zde se jedná o formálně logickou chybu, která nepřipustným způsobem zaměňuje příčinu a následek.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 260/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví podmínky a postup pro uplatňování daně ve prospěch Evropských společenství (Úř. věst. 1968, L 56, s. 8; Zvl. vyd. 01/01 s. 33).

⁽²⁾ Nařízení č. 32 (EHS), č. 12 (ESAE), kterým se stanoví podmínky a postup pro uplatňování daně ve prospěch Společenství stanovené v čl. 12 odst. 1 protokolů o výsadách a imunitách Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 1962, 45, s. 1461).

Žaloba podaná dne 21. června 2022 – Izuzquiza a další v. Parlament

(Věc T-375/22)

(2022/C 326/28)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobci: Luisa Izuzquiza (Berlín, Německo), Arne Semsrott (Berlín), Stefan Wehrmeyer (Berlín) (zástupce: J. Pobjoy, Barrister at Law)

Žalovaný: Evropský parlament

Návrhová žádání

Žalobci navrhuji, aby Tribunál:

- zrušil na základě článku 263 SFEU konečné rozhodnutí Evropského parlamentu, referenční číslo A(2021)10718C, ze dne 8. dubna 2022 v rozsahu, v němž Evropský parlament rozhodl, že byl oprávněn vycházet z čl. 4 odst. 1 písm. b) a/nebo z čl. 4 odst. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1049/2001 ⁽¹⁾ při odůvodnění úplného a/nebo částečného odmítnutí poskytnout dokumenty, o které žalobci žádali ve své potvrzující žádosti ze dne 28. února 2022; a
- uložil žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládají žalobci dva žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vycházející z toho, že Evropský parlament porušil čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
2. Druhý žalobní důvod vycházející z toho, že Evropský parlament porušil čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. Kapitola 01/03 s. 331).